

Arrest

nr. 122 036 van 1 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 december 2008 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 augustus 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 december 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 40 510 van 19 maart 2010 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Inmiddels werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 augustus 2009, op 21 januari 2010, ontvankelijk verklaard.

Op 23 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 104 164 van 31 mei 2013 werd de bestreden beslissing vernietigd.

Inmiddels dienden verzoekers op 7 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 december 2012 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in.

Op 18 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze bevelen vormen thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Zij meent dat verzoekers het rechtens vereiste belang ontberen daar er *in casu* sprake is van een gebonden bevoegdheid.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Raad de beslissing van 23 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, heeft vernietigd bij arrest nr. 104 164 van 31 mei 2013. Ook de tweede beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard van 18 september 2013, wordt door de Raad vernietigd bij arrest nr. 122 035 van 1 april 2014.

Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag. Zij hebben op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet immers recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve dienen de bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dienen deze te worden vernietigd.

De exceptie van verweerder kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht aan ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekers stellen dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' niet in de wet omschreven wordt, noch in de voorbereidende werkzaamheden, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat

buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. Het moet enkel bijzonder moeilijk zijn voor verzoekers om naar hun land van herkomst te gaan om daar een aanvraag in te dienen. Verzoekers stippen aan dat zij al 5 jaar in België verblijven en dit steeds in procedure. Zij stellen, dat zij zich gedurende deze lange verblijfsperiode op duurzame wijze hebben verankerd waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar Tsjetsjenië. Verzoekers stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hun duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet als buitengewone omstandigheid kan worden ingeroepen. Bovendien menen zij dat het onredelijk en niet in verhouding met het doel van de wet is om hen na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België terug te sturen naar hun land van herkomst. Zij menen dat er *in casu* geen afweging van de belangen is gebeurd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, *in casu* de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene

aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.

Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198 679).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“de overige elementen (betrokkenen verblijven in België sinds 2008, hebben sociale banden, hebben Nederlands geleerd en zijn werkwillig) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.”*

Uit voormelde bespreking van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat verweerder niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de door verzoekster ingeroepen elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden te beschouwen. De duurzame lokale verankering in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen blijkt wel uit de bestreden beslissing waarom verweerder van oordeel is dat hun duurzame lokale verankering geen buitengewone omstandigheden vormt, met name omdat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en zoals verweerder in de bestreden beslissing aangeeft het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, § 2 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers stellen dat het motief van de bestreden beslissing dat het feit dat de procedures die verzoekers hebben doorlopen een zekere behandelingsperiode vergt, geen recht op verblijf kan geven, geen antwoord vormt op de vraag waarom deze niet als buitengewone omstandigheid kan worden gezien, dient te worden aangestipt dat de motivering van de bestreden beslissing in zijn geheel dient te worden gelezen en dat uit het geheel van de motivering duidelijk blijkt dat de duurzame lokale verankering van verzoekers die deels het gevolg is van de verschillende procedures die verzoekers hebben doorlopen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag.

Het proportionaliteitsbeginsel is een vorm van het redelijkheidsbeginsel, wat hier inhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het enkel geschonden kan achten wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het middel is reeds voldoende gebleken dat de verweerder voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Waar verzoekers menen dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een

correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Uit de bespreking onder het kopje ontvankelijkheid is reeds gebleken dat de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer dienen te worden verwijderd, zodat een bespreking van het tweede middel zich niet verder opdringt.

In een derde middel voeren zij de schending aan van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekers stellen dat verweerder een afweging dient te maken van de in het geding zijnde belangen. Zij stellen dat beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen dienen te worden genomen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers verwijzen naar het arrest Sisojeva e.a. / Letland van 2 maart 2006. Zij vervolgen dat het ook in hun geval onwenselijk is om in dit stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met hun privéleven. Zij menen dat verweerder in zijn motivering een afweging had moeten maken. Zij herhalen dat de bestreden beslissing weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Verzoekers stippen aan dat het ettelijke maanden zal duren alvorens ze een beslissing in hun land van herkomst zullen ontvangen terwijl het centrum van hun belangen en relaties in België is. Verzoekers stellen dat het anders zou zijn, mocht verweerder geoordeeld hebben dat hun aanvraag ongegrond was.

Verzoekers beperkten er zich in hun aanvraag toe op algemene wijze te verwijzen naar een opgebouwd "*sociaal en economisch welzijn*" en sociale relaties in België, doch zonder hierbij op concrete wijze te duiden welk economisch welzijn zij hebben opgebouwd en aan te tonen dat de opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er moet worden geduïd dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 14 november 2005, nr. 151 290). Verweerder kon in redelijkheid aangeven dat het louter wijzen op sociale relaties in België niet volstaat om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, nu hiertoe is vereist dat zowel een concreet privéleven wordt aangetoond en verder wordt geduïd op welke wijze het artikel 8 van het EVRM in het gedrang zal komen. Verzoekers weerleggen verder evenmin de motivering in de eerste bestreden beslissing dat de ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook niet dat een belangenafweging zich opdrong of dat een verdere motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM was vereist in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel berust bij de vreemdeling die een beroep doet op de procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partijen in het kader van huidig beroep nog verwijzen naar een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf niet blijkt dat zij zich op enig familieleven beriepen als buitengewone omstandigheid die het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure verhindert. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op het ganse gezin en van het gehele gezin aldus wordt verwacht dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf indienen vanuit het land van herkomst. Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat verzoekers het Belgisch grondgebied nooit meer zullen kunnen betreden.

Er blijkt verder ook niet dat verzoekende partijen zich dienstig kunnen beroepen op de door hen aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo wordt niet aannemelijk gemaakt dat de concrete feiten die aanleiding gaven tot de geciteerde rechtspraak gelijkaardig zijn aan de feiten in huidig voorliggende zaak. Zij gaan er ook volledig aan voorbij dat in de door hen aangehaalde zaak later door de Grote Kamer een nieuw arrest werd gewezen.

Tot slot wijst de Raad er op dat verzoekers betoog eerder hypothetisch blijkt, nu het duidelijk is dat zij terug onder een attest van immatriculatie vallen en er dus hoegenaamd geen sprake is van een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst. De eerste beslissing heeft enkel tot gevolg dat hun

aanvraag onontvankelijk wordt verklaard om reden dat ze geen geldige buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 18 februari 2013 betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU